

ikke dengang, og jeg troer heller ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til nu, hvor Sagen dog bitterligt staaer paa et andet Standpunkt, at ændse den finantzielle Forfjæl, som Sagens Behandling efter Lovforslaget kan udvise. Jeg troer ogsaa af den Grund, at man mindre bør see hen til Pengespørgsmaalet, fordi det er en Kjendsgjerning, hvad jeg nylig har modtaget Bekræftelse paa af Domainedirecteuren, at Arvefæste, som jo er det, hvortil en Mængde Bønder i Fyen og Jylland vedblivende ville være henviste, naar Udvalgets Fleertals Forslag gaaer igjennem, der er meget ilde seet og meget mindre vel seet end paa de gamle Kronogodsfer, hvor man dog gjør sig Umage for at see det afføffet, og at Resol. af 1846 derfor neppe kan antages at ville komme til Anvendelse paa de Godsfer, hvor man kunde ønske det.

Naar der da nu spørges om, hvad da den egentlige Hovedbetragtning er, som maa være den ledende i denne Sag, naar det engang maa erkendes, at Pengespørgsmaalet ikke bør være det Afgjørende, da møder os først en Betragtning af det ærede Udvalg i sammes Betænkning, 3die Spalte i Slutningen, hvor det ærede Udvalgs Fleertal udtaler, at det staaer fast paa den historiske Grundvold. Jeg maa dertil bemærke, at ogsaa Regjeringen kan være vel tilfreds med at staae fast paa den historiske Grundvold; men Regjeringen maa tillige antage, at man ikke uden Vilkaarlighed vil kunne betegne den historiske Grundvold som affluttet med den 30te Juni 1846. Regjeringen maa lægge ligesaamegen Vægt paa den nyere Historie som paa den ældre, og man troer, at Resol. af 1ste Juli 1846 ligesaa fuldt hører til Kronogodssets Historie i Danmark som de ældre Resolutioner før den Periøde. Jeg vil meget villigt indrømme, at naar vi idag skreve den 30te Juni 1846, naar

der nu var Spørgsmaal om, hvorledes Kronens Fæstegods skulde behandles paa de forskjellige Godsfer, da var der vistnok Meget, der kunde anføres til Støtte for den Anskuelse, som er fremført af Udvalgets ærede Fleertal. Jeg skal meget villigt indrømme, at der ved Resolutionen af 1ste Juli 1846 maastee er gjort for Videt for det ældre Kronogodssets Bønder, og maastee for Meget for det yngre Kronogodssets Bønder. Jeg skal derimod ikke kunne indrømme, hvad jeg heller ikke troer, at man bør indrømme, at der er skeet det ældre Kronogodssets Bønder nogen Uret ved Resolutionen af 1ste Juli 1846. Jeg kan ikke antage, efter den hele Behandling, som denne Sag havde faaet netop i Karene Fyrgethyve, at det var tænkligt, at der skulde den 1ste Juli 1846 være blevet afgivet en kongelig Resolution, hvorved Størstedelen af Statens Kronogods skete Uret. Jeg troer altsaa, at der kun kan være Spørgsmaal om, at man ikke har været tilstrækkeligt billig mod det ældre Kronogods, og for billig mod det yngre Kronogodssets Bønder. Det maa imidlertid erindres, at Den, som gav denne kongelige Resolution, han gav den i Kraft af den samme souveraine Myndighed, fra hvilken de ældre Resolutioner fra det forrige Aarhundrede skrive sig, som man nu saa gjerne vil paaberaabe sig alene, og som man alene vil have skulle danne den historiske Grundvold. Kongen afgav denne Resolution med den samme kongelige Myndighed, og, jeg tør vel antage, med den samme kongelige Bevidsthed om, hvad han gjorde, og jeg antager, at han er med velberaad Hu kommen til dette Resultat i Resolutionen af 1846 som de tidlige. Man har visseelig ikke overseet, at der var en Forfjæl imellem det ældre og det yngre Kronogods, og dog er den kongelige Villie kommen til det Resultat, at alle Statens Domainer skulde behandles paa den samme Maade.